

ПЪРВОЧОВЕКЪТ

Височайшият художник на всички неща - Бог, във всичко, което трябва да създаде, се е ползвал от Своята всетворческа сила т.е. Сина, защото "всичко чрез Него стана, и без Него не стана нито едно от онова, което е станало " (Йоан 1:3). Бог в началото, и преди всичко друго, е създал небето и земята, и ги е извикал в битие, макар те никога и да не са съществували. Несъмнено, Той е създал всичко, което Му е угодно и което стои над всеки разум - във всяко от сътворените неща от Създателя е било Словото, и само с едно наименование е давало живот на всяко нещо! След създаването на всичко, което изпълнило въздуха, земята и водата, и след одобрението му от Твореца, настъпило най-последно време и за сътворението на този, заради когото всичко друго е било приведено в битие - разбирам: човека, защото наистина е било необходимо, щото Творецът на всичко, бидейки благ по Естество, или по-право, бидейки самата благост, да бъде познат от нас. Необходимо било земята да се напълни от тези, които биха умели да славословят Бога и които от красотата на създанието биха разкрили славата на Създателя. Поради това, като произвел предварително в подобаваща красота небето и земята, и всичко, което е на тях. Бог пристъпил към сътворението на човека, битието на което Той имал по-рано в мисълта Си. Бог е направил всяко друго създание мигновено чрез повеление и го е привел в битие чрез словото Си, като Бог. Доколкото човекът е животно благообразно и твар богоподобна, за да не бъде приравнен по сътворение с другите твари, които нямат подобие с височайшата слава. Бог удостоил създаването му с предварителен съвет и с лично участие.

Като образувал фигурата на тялото му от земя, Той го направил разумно животно; за да се различава пък от всичко чрез разумността на природата си. Бог го надарил с нетленен и животворящ дух, защото е писано: "И вдъхна в лицето му дихание за живот и стана човекът жива душа" (Бит.2;7). След това го удостоил с рая на сладостта и му дал власт над всичко, което е на

земята: поставил го началник над плаващите и летящите, подчинил му стадата на дивите зверове, дори му направил подвластни и породите на отровните животни! Човекът, обаче, за да има страх. Бог му заповядал да се подчинява на естествените закони. Така човекът станал отображение на височайшата слава и образ на боголепната власт на земята! Човекът, достигнал такава слава и блага, във всеки случай бил длъжен да знае, че Бог му е предстоятел, цар и господар - за да не би той да изпадне твърде леко в помисъл за освобождение от властта и господството на Твореца си, Той тутакси му дал закон, престъпването на който е имал за непременно следствие наказваща заплахата. Докогато е съществувал един и само един човек, на земята не е имало никакъв способ за грешене.

Бог като взел едно от ребрата на Адама, сътворил му жена, която да съжителствува с него, да му ражда деца, като същество еднородно с него и изобщо да пребивава с него. Когато, обаче, поради измама от дявола, тя била увлечена в престъпление и вкусила от забраненото дърво, а заедно с нея прегрешил и самият праотец Адам, природата им тутакси била осъдена на смърт. Бог казал на жената: "С болки ще раждаш деца" (Бит.3:16); на Адам пък рекъл: "Проклета да е земята поради тебе" (Бит.3:17)! Така прародителите ни се лишили от рая и станали роби на тлението!